

ένα ταξίδι με jazz επιστροφή...

γράφει ο Φώντας Τρούσας

STUDIO DAN

Γερμανία Αυστρία Ιταλία Ισπανία Νορβηγία Σουηδία

Με αφορμή το 9ο Euro-Jazz Festival στο Γκάζι, ρίχνουμε μία σύντομη ματιά σε ευρωπαϊκές jazz κυκλοφορίες που έφθασαν στα χέρια μας τον τελευταίο καιρό· κάποιες, λίγες, από τις εκατοντάδες δηλαδή, οι οποίες δεν μπορεί παρά να φανερώνουν το... αυτονόητο. Μαζί με το πολύ και το καλό.

α. Super duper

Οποία σοφία! Στη Γερμανία συντελείται τζαζο-πανικός. Λογικό δεν είναι; Με τέτοια παράδοση (ευρύτερη μουσική, αλλά και τζαζ), με τέτοιο δυναμικό και κυρίως με την γεωγραφική εύνοια να βρίσκεται στο κέντρο της Ευρώπης, «δυο βήματα» από τα μεγαλύτερα jazz γεγονότα του καιρού μας, δεν μπορεί παρά – όλα τούτα – να τονώνουν, φίλε Γερμανέ, την απρόσκοπτη δημιουργία σου. Η εταιρία Nemu, τρόπος ύπαρξης του βιολιστή Albrecht Maurer, μάς έχει απασχολήσει και στο παρελθόν. Ο λόγος για ένα «προχωρημένο» label, το οποίον αισίως παραδίδει το όγδοο δισκάκι του. Πρόκειται για το παρθενικό τού **Trio Hot**, υπό τον τίτλο “Jink” (2008) – Theo Jorgensmann κλαρινέτο, Albrecht Maurer βιολί, φωνή, Peter Jacquemyn κοντραμπάσο, φωνή – ένα σχήμα που λόγω (και) ονόματος μας συνδέει αυτομάτως με την swing era- τότε δηλαδή, όταν κλαρινέτο και βιολί «έβγαιναν μπροστά» στις ορχήστρες του Benny Goodman, του Artie Shaw και τόσων άλλων, κερδίζοντας τις εντυπώσεις. Είναι έτσι ακριβώς; Στην περίπτωση του Trio Hot θ’ απαντούσαμε «όχι και τόσο», καθότι, εδώ, η ελεύθερη αυτοσχεδιαστική λογική «κατατρώει» τις προσπάθειες των Γερμανών για ένα set με... χορευτικό περιεχόμενο. Σκεφθείτε πως ακόμη και το μακρόπνοο (14:18) “Round midnight” «ξοδεύει» 11 ολόκληρα λεπτά σε ίμπρον ατασθαλίες, πριν κλαρινό και βιολί «πιάσουν» τις «μυρμηκίες» του νότες. Γενικώς, η φαντασία περισσεύει σε τούτο το καλοσχεδιασμένο άλμπουμ, δείχνοντας πως έργα τύπου “Jink” (η αισθητική των οποίων αποσαφηνίστηκε στο πρώτο μισό των sixties), εξακολουθεί να απασχολούν.

Μοιάζει με όνομα – **Arnie Bolden** – και ίσως είναι (“Arnie” είναι, επίσης, το χαϊδευτικό του Schwarzenegger και “Bolden” το επώνυμο του θρύλου κορνετίστα της Νέας Ορλεάνης). Στην πραγματικότητα όμως είναι γκρουπ. Πρόκειται για το τρίο των Stephan Meinberg τρομπέτα, φλούγκελχορν, ευφώνιο, ηλεκτρονικά, Ralph Beerkircher κιθάρες, Christian Thomeντραμς, ηλεκτρονικά. Το άλμπουμ τους που έχει τίτλο “Diving” (2008) κυκλοφορεί τώρα από τη Meta Records, μία «μυστήρια» γερμανική εταιρία, ιδιοκτησία του κόντρα-τενόρου Johannes Reichert και του σαξοφωνίστα Ralf Altrith. Οι Arnie Bolden ανήκουν στο avant-jazz δυναμικό της ετικέτας – η οποία έχει κι ένα ισχυρό «προχωρημένο κλασικό» κομμάτι (τελευταία της κυκλοφορία μια νέα εκδοχή των complete works για πιάνο του Luigi Dallapiccola) – περιπλέκοντας abstract ηλεκτρονική με free rock και jazz λογικές. Ο ήχος τους θα μπορούσε να θεωρηθεί αρκετά «γαλλικός», φέρνοντας μας στη μνήμη «ανάλογες» εκδόσεις της εταιρίας Futura στα seventies, ή τους Melange Mouille de Salive των eighties. Ιδίως τα μεγαλύτερα σε διάρκεια κομμάτια, όπως τα 9λεπτα “Upper class” και “Ballade fur X”, είναι πλήρως χαρακτηριστικά της αυτοσχεδιαστικής δύναμης των Arnie Bolden και, κυρίως, του τρόπου να διαχειρίζονται «αναφορές», παίζοντας με τις εντάσεις και τις ταχύτητες, προτείνοντας κάτι δικό τους.

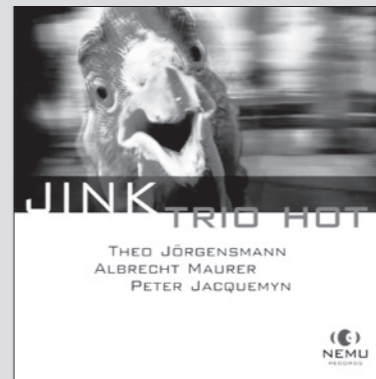
Και το επόμενο CD μάς έρχεται από τη Γερμανία, από τη βερολινέζικη Kompex. Πρωταγωνιστεί δε σ’ αυτό ένας κιθαρίστας που μάς έχει απασχολήσει κι άλλες φορές στο παρελθόν, ο Bruce Eisenbeil (δες την αναφορά μας στην ESP-Disk, στο τεύχος 187, σελ.29, την παράγραφο για τους Totem). Αν και το CD, όπως προείπαμε, είναι γερμανικό, σ’ εμάς έφθασε από το Greensboro της North Carolina, γιατί εκεί είναι η έδρα του keyboard player Dave Fox, ο οποίος με το (The) **Dave Fox Group** υπογράφει το “Home Again, featuring Bruce Eisenbeil”. Βασικά, εδώ έχουμε ένα ελεύθερο-ηλεκτρικό κουαρτέτο – Pat Lawrence μπάσο, Jon Marc Ryan Dale ντραμς, Bruce Eisenbeil κιθάρες, Dave Fox πλήκτρα – το οποίο δημιουργεί εξωφρενικά ίμπρον τοπία, σπτηριγμένα στο κεραυνικό παίξιμο της ηλεκτρικής (σαφείς οι αναφορές στους «αρχηγούς» Frigg, Frith και Kaiser) και στην σκιάδη συνοδεία του fender rhodes, του clavinet, του hammond B-3 και του grand piano της Yamaha. Και οι επτά συνθέσεις (μέσης και μεγάλης διάρκειας) είναι ολοφάνερο πως αναπτύσσο-

νται στο στούντιο, με τους μουσικούς να βρίσκονται σε «παροξυσμική κρίση», είτε τα «σπάνε» (“Of all the tapas bars in the world...”), είτε συνομιλούν σε χαμπλές, αλλά υποχθονίως θορυβοποιές, εντάσεις (“The well-prepared suitcase”). Κορυφαίες στιγμές του άλμπουμ, που συμπυκνώνουν συγχρόνως το «ποιόν» του Dave Fox Group, αποτελούν το 14λεπτο “An encounter with a street troll” – εκεί όπου το παίξιμο του Eisenbeil α λα... Cecil Taylor και τα keyboards του Fox, που «σκάβουν» μονίμως και υπογείως, παράγουν ένα αγνώριστο fusion –, αλλά και το 11λεπτο καταληκτικό “Home again, for now”, με τον Eisenbeil να προβάρει απίθανα καθαριστικά progressive soli. Δυνατό κομμάτι. Σπουδαίος δίσκος.

β. Faast

Μετά την ελληνική της παρέκκλιση με το trio Grix (Φλωρίδης, Ανισέγγος, Δημητριάδης), για το οποίο γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος, η αυστριακή Jazzwerkstatt, επανέρχεται στα δικά της πάτρια με την **Studio Dan**, μία σύγχρονη 17μελή big μπάντα, η οποία συνδυάζει «κλασικά τζαζικά», «κλασικά κλασικά» και σύγχρονα, avant, ηλεκτρονικά στοιχεία. Τρία σε ένα, κατά κάποιον τρόπο, από αυτήν την ομάδα, το πλήρες άλμπουμ της οποίας υπό τον τίτλο “Creatures” το αναμένουμε... απ’ ώρα σε ώρα. Έχουμε όμως, ως πρόγευση, το CD-single “Nu Song #2” (διάρκεια 24:18), το οποίο μάς εισάγει στον ηχητικό κόσμο της Studio Dan, ένα «τζαζικό» hip-hop υβρίδιο, με έντονη την παρουσία του ηλεκτρονικού στοιχείου (Leo Riegler). Ακόμη και ο... απρόσπεκτος ακροατής εύκολα θα διαπιστώσει τη «ζαπική» συνείδηση της ομάδας (ο διευθυντής Daniel Riegler είναι σίγουρο πως έχει σκύψει στην ύστερη παραγωγή του «θείου»), η οποία εμφανίζεται όχι μόνο στις «γραμμές» των πνευστών και στο απειλούμενο fusion, αλλά ακόμη και σ’ αυτό ακριβώς το όνομά της Studio Dan. Πώς λέμε “Studio Tan”; Μάλιστα, αν δει κανείς τη σύνθεση της μπάντας στο περιλάλητο «ζαπικό» έργο, θα διαπιστώσει ουκ ολίγες ομοιότητες με αυτήν των Αυστριακών, οι οποίοι, προσέτι, δεν υπολείπονται σε χιούμορ (υπολείπονται δηλαδή, αλλά ο τρόπος του λέγειν...) και σε γενικότερες «παραδοξότητες», τις οποίες επιτείνουν τα ακατανόητα remixes. Το ότι αναμένουμε με πολλαπλάσιο ενδιαφέρον το “Creatures” δεν χρειάζεται να το πούμε...

Η **Nouvelle Cuisine** είναι μία σφιζήρα από δύναμη 19μελής αυστριακή, ηλεκτρική big μπάντα. Συγκεντρώνεται στα πάλκα και τα στούντιο από 20ετίας, έχοντας ηχογραφήσει τουλάχιστον έξι CD, με το “gDooop” [PAO, 2008] να είναι το πλέον πρόσφατο. Ένα από τα περιεργα που την χαρακτηρίζουν είναι πως έχει δύο bandleaders, τον περκασιονίστα Christian Muhlbacher και τον πιανίστα Christoph Cech (οι ίδιοι είναι υπεύθυνοι για τις ενορχηστρώσεις και για το σύνολο σχεδόν του συνθετικού υλικού). Ένα άλλο περιεργό είναι πως διαθέτει ξεχωριστό electronic section, το οποίο διαχειρίζεται ο Charly Petermichl. Διαθέτει, φυσικά, και... rock section (ηλεκτρική κιθάρα, μπάσο, ντραμς), ενώ δεν θα πρέπει να παραληφθούν οι σφοδρές μπασογραμές της, τις οποίες ενίοτε κρατούν, πλην του μπάσου, ένα μπάσο τρομπόνι και μια τούμπα. Η «ζαπική» αίσθηση για τη διεύθυνση και την ενορχήστρωση είναι σαφής θα λέγαμε, τουλάχιστον στη βάση του ότι η Nouvelle Cuisine «στεκέται» σε ίσες αποστάσεις από την jazz, το rock και τη «σύγχρονη κλασική». Οι συνθέσεις διαθέτουν πλείστα όσα «δημοφιλή» στοιχεία, με τους αδιαπέραστους τοίχους των πνευστών (6 σαξόφωνα, 4 τρομπέτες...) να συναινούν προς ένα υπερδυναμικό άκουσμα. Το καταληκτικό funky “Nouvelle crux” είναι, απλώς, ενδεικτικό του τρόπου «σκέψης» ενός σύγχρονου σχήματος, που θέλει να αντιμετωπίζει το τώρα υπό τις καλύτερες προϋποθέσεις.

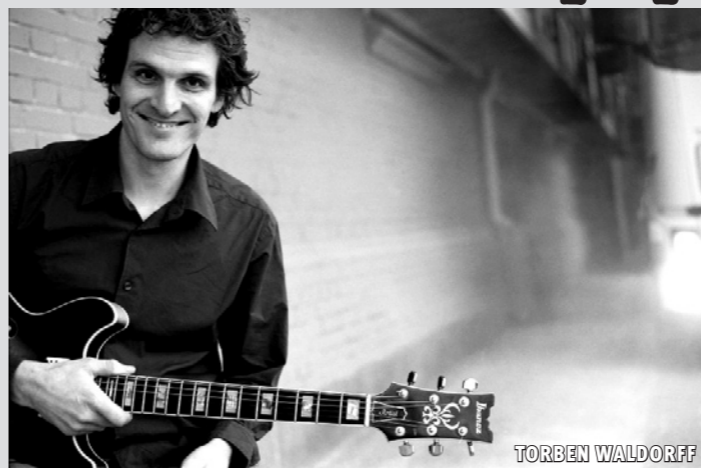

DAVE FOX

Το κουαρτέτο της TINE ASMUNDSEN

TORBEN WALDORFF

C. MUHLBACHER-C. CECH (ex-NOUVELLE CUISINE)

γ. After machines

Η τακτική μας επαφή με την ιταλική Amirani Records συνεχίζεται με το άλμπουμ της **Esther Lamneck** και του **Eugenio Sanna** “Intentions, an improvised cycle”, ένα άλμπουμ στο οποίο έχει βάλει το χέρι του, για άλλη μία φορά, ο Βέλγος John Rottiers (δες τεύχος 191, σελ.33). Η Lamneck στο κλαρίνο και το συγγρικό πνευστό tarogato και ο Sanna (ενισχυμένες κιθάρες παιγμένες με κάτι σαν πένα) δεν είναι νέες παρουσίες στο χώρο. Συνεργάζονται από 15ετίας, ενώ έχουν ακόμη μακρύτερη διαδρομή στο χρόνο ως συμμετέχοντες σε avant-improm projects. Το “Intentions”, που αποτελείται από 30 θέματα μικρής διάρκειας (όλο το άλμπουμ ολοκληρώνεται σε 57 λεπτά), είναι ένα έργο που χωρίζεται θα λέγαμε σε 5 μέρη, με εναλλάξ συνδυασμούς tarogato-κιθάρας και κλαρίνου-κιθάρας. Αυτό που φαίνεται να έχει αξία εδώ είναι, κυρίως, οι εφαρμοσμένες τεχνικές επικοινωνίας των δύο μουσικών προς την κατεύθυνση «οικοδόμησης» διαφορετικών ατμοσφαιρών (από απλές-ρομαντικές, έως επικίνδυνες-χαοτικές). Τα πνευστά, πιο συχνά, έχουν ένα ρόλο περισσότερο «πρώτο», με την κιθάρα να δρα σε «πίσω πλάνο», υπογράφοντας με τα «κοφτερά», «απότομα» και συριστικά ηχοχρώματά της («φρίκη και τρόμος» στο #17) το... αντι-δημοφιλές του ακροάματος. Η ονομασία του συγκροτήματος **EA Silence** (δηλαδή ElectroAcoustic Silence) ορίζει ένα πρώτο περιβάλλον, το οποίο αρχίζει να παίρνει σχήμα (το περιβάλλον) άμα τη αναφορά των μουσικών. Luca Cartolari live electronics, ηλεκτρικό μπάσο, Mirio Cosottini τρομπέτα, φλούγκελχορν, Alessio Pisani μπασούν. Παράξενος, οπωσδήποτε συνδυασμός οργάνων, απ’ αυτούς που επιδιώκει θα λέγαμε η Amirani Records και καταγράφει στις 16, έως ώρας, κυκλοφορίες της. Με τα πνευστά να εκπέμπουν σε «δραματικές» συχνότητες, συγκλίνοντας προς ένα μόρφωμα «τζαζ-σύγχρονης κλασικής», ανασκαλεύοντας τα πρωταρχικά συστατικά του (τα εκθέματα των Bechet και Στραβίνσκου φερ’ ειπείν), και με το μπάσο και τα live electronics να ορίζουν ουσιαστικώς τις πλατφόρμες επί των οποίων θα παρελάσει το «δράμα», οι τρεις ιταλοί αυτοσχεδιαστές καθορίζουν με το “Cono di Ombra e Luce” ένα ηχο-αισθητικό όριο. Συντείνει, υποθέτουμε, η ηχογράφηση του έργου εντός της Antica Sinagoga της Ivrea (πόλη κοντά στο Τορίνο), αλλά, κυρίως, η ισοβαρής (και δοκιμασμένη) επικοινωνία ανάμεσα στην πολυφωνία και το θόρυβο.

Πάμε σε άλλο (ιταλικό) κεφάλαιο. Οι **Lokomotiv Kanarone** είναι ένα κουνιέτο στο οποίο παίρνουν μέρος οι Fiorenzo Bodrato κοντραμπάσο, Andrea Buffa tenόρο, Antonio Stizzoli ντραμς, Marco Rigoletti τρομπέτα, φλούγκελχορν και Gianpiero Malfatto τρομπόνι. Προσφάτως δε παρουσίασαν το άλμπουμ τους “LK2” [CMC Records], στο οποίο εμφανίζουν μία, δίχως όρια, κατάδυση (με το δικό τους τρόπο) σε ήχους και στυλ που σήμερα πρωταγωνιστούν- όχι μόνο

στο jazz πεδίο, αλλά ακόμη και σ’ εκείνο του afro ή του funk. Οι «γραμμές» των πνευστών δεν είναι μόνον κυρίαρχες, είναι και καλώς επεξεργασμένες (ενίοτε δε «μαγικές», όπως π.χ. στο εναρκτήριο “Greatest hits revisited”). Υπάρχουν, επίσης, θέματα στα οποία να μην διακρίνεται μία afro εμμονή, όχι όμως με τα κλασικά afrobeat χαρακτηριστικά, όσο κυρίως μ’ εκείνα που ανέπτυξαν στην Αμερική προσωπικότητες όπως ο Randy Weston φερ’ ειπείν. Το πλαίσιο δηλαδή είναι απολύτως «τζαζικό», με τις μελωδίες να παρατάσσονται σε πρώτο πλάνο, «πάνω» από τα διακριτικά, αλλά στιβαρά ρυθμικά patterns. Διακρίνεται επίσης μία απόπειρα «αποδόμησης» του βαθέως funky «μπασοντράμ», με την ταυτόχρονη μετατόπισή του προς τα κλασικά hard bop ήθη (“B funk, G funk, U funk!”). Αλλά, και πάλι, όταν το rhythm section είναι προβεβλημένο, όπως στο 9λεπτο “Dave”, είναι τα πνευστά groovy blues soli εκείνα που δίνουν «προσωπικότητα» στο κομμάτι. Γενικώς, το “LK2” είναι ένα άλμπουμ που κατορθώνει να συνδυάσει «κλασικά μαθήματα» και «σύγχρονο πνεύμα», δίχως να μετέρχεται «ευκολίες». Προσόν.

δ. Cosmos frequency

Νέα CD και από τον επίσης γνωστό μας ισπανό κοντραμπασίστα **Paco Charlin**. Ηχογραφημένο «ζωντανά» στο Teatro Principal (στην Pontevedra της Γαλικίας τον Ιούλιο του 2007), το “Jazz Frequency Group Vol.IV” είναι η απόπειρα-διάθεση τριών μουσικών (Walter Smith III tenόρο, Paco Charlin μπάσο, Jonathan Blake ντραμς) να καταγράψουν μία σειρά jazz-standards, τα οποία με γνώση «προσαρμόζουν» στο δικό τους setting. Συνθέσεις των Mal Wladron, George Gershwin, Wayne Shorter, Thelonious Monk, Bill Evans και Rodgers/Hart, ερμηνευμένες με μεισιτικό τρόπο, από ένα γκρουπ που έχει δώσει και στο παρελθόν ανάλογα δείγματα της τέχνης του (δες τεύχος 182, σελ.8). Η... τενορική αντικατάσταση του πιάνου στο “Evidence” του Monk μπορεί να μην είναι πρωτόφαντη, είναι όμως ενδεικτική του επιπέδου του Walter Smith, ο οποίος μοιάζει εδώ να επιχειρεί το αδύνατο. Την «αναπαρά-

σταση» του «μονοκικού» πιάνου με τον ρυθμικό κατακερματισμό, αλλά και με την αλληλο-διαδοχική «συγκράτηση» της μελωδίας. Στο άλμπουμ “Visions”, ηχογραφημένο και αυτό στον ίδιο χώρο, λίγες μέρες νωρίτερα, πέντε μουσικοί οι Walter Smith III tenόρο, Virxilio da Silva κιθάρα, Xan Campos πιάνο, fender rhodes, Paco Charlin μπάσο και Johnathan Blake ντραμς, παρουσιάζουν μια σειρά συνθέσεων του Charlin, οι οποίες εμφανίζουν ποικίλα χαρακτηριστικά, ανακεφαλαιώνοντας, κατ’ ουσίαν, μία 15ετή jazz ιστορία (χονδρικός από το hard bop, έως την ηλεκτρική εποχή). Το αποτέλεσμα είναι άψογο. Έχει δε την ορμή και τη δύναμη μιας ομάδας παικτών που, να μην, θέλουν να επιδείξουν δεξιοτεχνία, δεν καταχρώνται όμως του... νεαρού της ηλικίας. Φερ’ ειπείν η μπαλάντα “Three song” είναι χαρακτηριστική της διάθεσης των «Ισπανών» να φανούν... βασιλικότεροι του βασιλέως. Δεν τους βγαίνει σε κακό.

ε. Radius

Η **Tine Asmundsen** είναι μία αναγνωρισμένη νορβηγή κοντραμπασίστα. Αν και, κατά καιρούς, έχουμε αναφερθεί σε διάφορες δουλειές της, εντούτοις, πάντα, ένα νέο της CD αλλάζει το «τοπίο», στο οποίο, κάθε φορά, επιλέγει να κινείται. Στο “Madison” [Hazel Jazz, 2008] η Asmundsen ηγείται, αν μπορούμε να πούμε, ενός ασυνήθιστου κουαρτέτου. Δύο κοντραμπασίστες – η ίδια και ο πολύπειρος Richard Davis (εγγραφές με Sarah Vaughan, Eric Dolphy, Frank Sinatra, Barbra Streisand, Miles Davis, Thad Jones-Mel Lewis Band, Dexter Gordon, Ahmad Jamal...) –, ένας reedman, ο συμπατριώτης της Vidar Johansen, καθώς και ο αμερικανός ντράμερ Robert Shy. Το ρεπερτόριο, κατά βάση πρωτότυπο (ακούγονται και οι εκδοχές των “Strange vibes” του Horace Silver και “Meditations” του John Coltrane) προσφέρεται για την παραγωγή ποικίλων τζαζ διαθέσεων, άλλοτε κοντά στο κλασικό avant σκηνικό της ESP (“Open window”) και άλλοτε πλησίον μιας ECM-αισθητικής (“Lumming”). Τα δύο κοντραμπάσα «καλύπτουν» κάθε δυνατό μεταξύ

τους συνδυασμό. Κάποτε σε συμφωνία φάσης, κάποτε το ένα να μελωδεί (παίξιμο με δοξάρι) με το άλλο να «στηρίζει» το ρυθμικό background, κάποτε το ένα ν’ «ανοίγει δρόμο» για τα soli του Johansen, με το άλλο να κρατά τις ρυθμικές αξίες. Μα και σ’ ένα περισσότερο πειραματικό επίπεδο (“Radius”) πάλι η παρουσία των δύο βαθυκόρων είναι αυτή που κρατά το ενδιαφέρον σε πολύ υψηλό επίπεδο. Το βλεπτο κλου (“R+T”), η απόλυτη, με άλλα λόγια, συνεργασία των δύο οργάνων, είναι απλώς η πρόποια κατάληξη ενός άλμπουμ που δύναται να σε κερδίσει με πολλούς και ποικίλους τρόπους.

Δανός κιθαρίστας, που ηγαινοέρχεται στη Σουηδία και με πολύ καλές συστάσεις, ο **Torben Waldorff** είναι μέλος της νεοϊορκέζικης οικογένειας της artistShare. Το πιο πρόσφατο άλμπουμ του έχει τίτλο “Afterburn” (2008) και αποτελεί, ανάμεσα σε άλλα, ένα κλασικό παράδειγμα του πώς ένας ευρωπαίος μουσικός μπορεί να προσεγγίσει το μεγάλο αμερικανικό κοινό, δίχως να... απαρνηθεί την καταγωγή του (πρόκειται όντως για τον μοναδικό Ευρωπαίο στη φημισμένη αμερικανική ετικέτα;). Ο Waldorff, επικεφαλής ενός πλήρους γκρουπ αποτελούμενο από τον τενορίστα Donny McCaslin, τον οργανίστα Sam Yahel, τον μπασίστα Matt Clohesy και τον ντράμερ Jon Wikan, παρουσιάζει μία σειρά συνθέσεων, δικών του ως επί το πλείστον (μία υπογράφει ο ντράμερ Wikan και μία η Maria Schneider), στις οποίες συνδυάζει ποικίλες jazz, rock και jazz-rock αγάπες. Τα soli του έχουν συνήθως την groovy jazz φινέτσα, ενίοτε όμως αποκτούν και μία rock δυναμική (“Daze” – στα αζήτητα η «συγκοπή»), η οποία τοποθετεί το άλμπουμ του αυτομάτως κάπου αλλού, διαπλατώνοντας τις αισθητικές του άκρες. Το blues είναι συχνά η βάση, και πάνω σ’ αυτή τη... βάση, κομμάτια όπως το “Heimat” ή το “Squealfish” θα μπορούσε να θεωρηθούν «τυπικά» ενός post-bop αισθητάμου- με, ανάμεσα σε άλλα, ωραίες unisono γραμμές από την κιθάρα και το tenόρο. Το να πούμε ότι συνθετικώς το “Afterburn” (με την γιαγιά-αρτίστα του Waldorff στο εξώφυλλο) στέκεται σε πολύ υψηλό επίπεδο, μοιάζει με κοινοτοπία.

LOKOMOTIV KANARONE

ARNIE BOLDEN

Εποχή: 1. Nemu Records, Siebengebirgsallee 12, 50939 Koln, Germany, www.nemu-records.com **2.** Meta Records, Johannes Reichert & Ralf Altriet, Katharinenstrasse 7, D-90762 Furth, Germany, www.metarecords.de, www.arniebolden.com **3.** Konnex Records, Mauschbacher Steig 35A, D-13437 Berlin, Germany, www.konnex-records.de και Dave Fox, 4523 Pleasant Garden Road, Greensboro, North Carolina 27406, USA, www.davefoxgroup.com **4.** Jazzwerkstatt Wien, Wallensteinstrasse 40/40, A-1200 Wien, Austria, www.jazzwerkstatt-records.com, www.riegler.mur.at **5.** Christian Muhlbacher, Goldegg, 33/16, A-1040 Wien, Austria, www.christianmuehlbacher.com και PAO Records, Froschau 4, A-4776 Diersbach, Austria, www.pao.at **6.** Amirani records, 69, v.le Bligny, I-27100 Pavia, Italy, www.amiranirecords.com **7.** Fiorenzo Bodrato, str. Canarone No 14, 10023 Chieri (TO), Italy, www.lokomotivkanarone.net **8.** Free Code Jazz Records, Avd. Cambados 52, San Miguel de Deiro, Vilanova de Arousa, 36620 Pontevedra, Spain, www.freecodejazzrecords.com **9.** Hazel Media, c/o Tine Asmundsen, Terrassevn. 46a, 1363 Hovik, Norway, www.hazeljazz.com **10.** Torben Waldorff, P.O. Box 60032, SE 21610 Limhamn, Sweden και Braithwaite & Katz, 248 South Great Road, Lincoln, MA 01773, USA, ann@bkmusicpr.com